

Sygn. akt III AUa 411/20

(...)

(...)(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	Beata Górską Urszula Iwanowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 kwietnia 2021 r. w S.

sprawy R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 września 2020 r., sygn. akt VI U 924/20

oddala apelację.

Urszula Iwanowska	Barbara Białecka	Beata Górską
-------------------	------------------	--------------

Sygn. akt III AUa 411/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 25.02.2020 roku odmówił R. K. przyznania prawa do emerytury.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony podniósł, że jest ciężko chory i nie posiada środków do życia. Ponadto, został niesprawiedliwie potraktowany przez ostatniego pracodawcę, który nagle zwolnił go z pracy i wystawił częściowo nieprawdziwe świadectwo pracy (w ostatnim okresie ubezpieczony nie pracował jako rzemieślnik, ale jako dozorca – sprzętacz).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 16.09.2020 r. oddalił odwołanie.

Sąd I instancji oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

R. K., ur. (...), wiek 60 lat osiągnął z dniem (...) roku. Ubezpieczony był członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a 4.04.2019 roku złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa. Ponowny wniosek o emeryturę w wieku obniżonym z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach ubezpieczony złożył w organie rentowym w dniu 6.02.2020 roku. Na dzień 1.01.1999 roku ubezpieczony udowodnił 19 lat, 4 miesiące i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 14 lat, 3 miesiące i 4 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach także po 31.12.1998 roku, tj. do 30.06.2009 roku jako dyżurny ruchu w (...).

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Przywołując treść art. 24 ust. 1 i art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 53) - zwanej dalej ustawą emerytalną – podniósł, że ubezpieczony na dzień 1.01.1999 roku udowodnił 19 lat, 4 miesiące i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych (zamiast wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych) oraz 14 lat, 3 miesiące i 4 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (zamiast wymaganych co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach). W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony w konsekwencji nie spełnił warunków nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym w związku z pracą w szczególnych warunkach.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się ubezpieczony. Zaskarżył wyrok w całości. Podniósł, że pracował łącznie 20 lat, a przez ostatnie 10 lat pracował jako dozorca i sprzątac, nocami, po 12 godzin, a w soboty, niedziele i święta po 24 godziny, co dawało łącznie po 108 godzin tygodniowo (zamiast 40 godzin tygodniowo). Skarżący uważa, że jest to wystarczające do nabycia prawa do emerytury. Pełnomocnik apelującego wniósł o zmianę wyroku poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji w całości, jako niezasadnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem. Uwzględniając treść art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c., wskazać należy, że Sąd Apelacyjny dokonując własnej oceny przedstawionego pod osąd materiału procesowego stwierdził, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a poczynione ustalenia faktyczne (zawarte w wyodrębnionej redakcyjnie części uzasadnienia zaskarżonego wyroku) nie są wadliwe i znajdują odzwierciedlenie w treści przedstawionych w sprawie dowodów. Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął jako własne zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, nie znajdując przy tym podstaw do uznania słuszności argumentacji apelacji.

W sprawie nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony, ur. w (...) r., w dacie złożenia wniosku i wydania decyzji z dnia 25.02.2020 r., nie osiągnął powszechnego wieku emerytalnego 65 lat (art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej). Zarazem nie spełnił warunku posiadania według stanu na dzień 1.01.1999 roku co najmniej 25 lat okresów składkowych i

nieskładkowych oraz co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach w myśl art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 4 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Odnosząc się do argumentacji skarżącego o konieczności specjalnego obliczenia stażu ubezpieczeniowego z uwagi na świadczenie pracy po 12 / 24 godziny na dobę, w nocy, oraz święta, wyjaśnić należy, że ilość godzin świadczonej pracy nie prowadzi do zwiększenia stażu pracy i nabycia uprawnienia do wcześniejszej emerytury (tj. w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny 65 lat – w przypadku mężczyzn).

Zgodnie z treścią art. 43 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - każdy pełny rok zatrudnienia na kolei na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, w drużynach konduktorskich oraz na stanowiskach manewrowych lub ustawiaczy - liczy się jako 14 miesięcy zatrudnienia na kolei.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 września 2020 r. I UK 48/19 wskazał, że przeliczenie stażu pracy na kolei z art. 43 ust. 2 cyt. ustawy stosuje się przy ustalaniu wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 tej ustawy.

Jednakże w piśmie z dnia 1 lipca 2019r. skierowanym do ubezpieczonego organ rentowy wyjaśnił, że świadectwo pracy z (...) wykazuje, iż ubezpieczony zajmował inne stanowiska niż te wymienione w art. 43 ustawy.

Z karty przebiegu zatrudnienia znajdującej się na k. 15 plik II akt rentowych wynika, że organ rentowy kwalifikując okresy zatrudnienia nie uwzględnił żadnego okresu pracy na kolei z przelicznikiem 14 miesięcy za 12 miesięcy zatrudnienia.

Należy pamiętać, że oceniając prawo ubezpieczonego do wcześniejszej emerytury staż pracy jest liczony na dzień 1.01.1999 roku, a zatem gdyby nawet dokonać takiego przeliczenia 14 miesięcy za 12 miesięcy zatrudnienia ubezpieczonego na kolei (abstrahując w tym momencie od rodzaju wykonywanej pracy), to i tak w tym okresie ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Reasumując, ubezpieczony nie spełnił wszystkich ustawowo wymaganych przesłanek, a zatem organ rentowy a następnie Sąd I instancji słusznie stwierdzili brak podstaw do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

Wskazując na argumenty wyżej podane Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Urszula Iwanowska Barbara Białecka Beata Górska